

[Tholstrup.]

Jeg håber, at den højtærede finansminister kan tage dette spørgsmål under overvejelse. Det ville være for meget at forlange et øjeblikkeligt svar, men at det blev taget under overvejelse, kunne vi måske få løfte om. Der kunne måske også være anledning til at overveje at ophæve tolden på fodtøj, således at man kunne få mere konkurrencebetonede priser på fodtøj herhjemme. Det ville være til gavn for forbrugerne, måske ville den truende prisstigning blive knap så stor; de dygtigste fabrikanter ville komme til at levere skotøjet, de, der har rationaliseret og forstået at drive fabrikkerne med de mindste omkostninger, og virkningen for forbrugerne af hudeordningens bortfald ville blive mindre, end man har frygtet.

Det andet lovforslag, der drejer sig om opkrævning af visse afgifter, vil jeg gerne give min tilslutning til udfra den betragtning, at da der har været tvangsaflevering af huder til en lav pris, vil der opstå et interval, som ikke retsmæssigt kan komme de mennesker tilgode, der tilfældigvis har købt deres huder på det tidspunkt. I lovforslaget omtales det, at huder er importeret med tilskud fra udligningsfonden, således at der ligefrem er betalt penge til importørerne, og det er jo klart, at de penge må de af med igen.

Fuglsang: Vi i det kommunistiske parti forstår godt nødvendigheden af at ophæve den efterhånden noget forældede hudeordning med alle dens uheldige virkninger. Vi kender dens prismæssige virkninger for landbruget, vi har erfaret dens virkninger på kreatureksporten. Vi har set, at man veg tilbage fra at drage den konsekvens af hudeordningen at pålægge levende kreaturer en eksportafgift for at sikre hjemmemarkedet. Det medførte, at landbruget i stedet for at sælge slagtede kreaturer og kød gik over til at sælge kreaturerne levende og således sikrede sig verdensmarkedets hudepris, hvorved hjemmemarkedet blev berøvet huderne. Vi ved også, at dette virkede generende på beskæftigelsen på slagterierne og indenfor hudebranchen. Man kan således godt sige, at tiden var løbet fra hudeordningen. Men der var, som det allerede er nævnt, så mange ting at tage i betragtning, at det har taget beklagelig lang tid,

inden man nåede til det resultat, vi i dag står overfor, og dette resultat kan næppe siges at være helt tilfredsstillende.

Lovforslaget om eksportafgifter forudsætter for det første, at hudeordningens maksimalpriser ophæves mod, at landbruget svarer en afgift på $\frac{1}{3}$ af prisstigningen. Følgelig betyder lovforslaget en forbedring for landbruget, sammenlignet med de utilfredsstillende betalingsforhold, der tidligere eksisterede. For forbrugerne af fodtøj og lædervarer betyder lovforslaget en samlet merudgift til fodtøj, reparationer o. lign. på mellem 26 og 27 mill. kr., d. v. s. 10—12 kr. pr. par sko, og dette er unægtelig en meget stor belastning for et arbejderbudget, som i forvejen er hårdt spændt; f. eks. for familier med mange børn, som allerede nu har de største vanskeligheder med at skaffe børnene fodtøj. Dernæst skulle lovforslaget betyde en nedsættelse af priserne på oksekød, idet prisen skulle fastbindes på en basis, som svarer til gennemsnittet af priserne fra nytår til datoen for lovens ikrafttræden minus det beløb, priserne falder som følge af hudeordningens ophævelse. Men taget som helhed betyder lovforslaget for landbruget en forbedring i forhold til de hidtidige forhold, en forbedring, hvis berettigelse vi ikke vil bestride. Men det betyder samtidig for forbrugerne, for de hundrede tusinder af småkårsfolks hjem, som i forvejen er hårdt spændt for, en lige så sikker forringelse, som i hvert fald dette lovforslag ikke giver dækning for.

Man taler her om henholdsvis producent og forbruger, men jeg synes også, der findes en tredje part, som det er nødvendigt at drage med ind i billedet. Her, som overalt, hvor man stiller det arbejdende og producerende landbrug overfor selve forbrugerne, er der en tredje faktor, hvis prismæssige virkninger man ikke må undervurdere; det er de mellemlid, som er skyld i den store forskel, der er på bondens pris på hans varer og den pris, som byens husmødre må betale. Disse mellemlid findes også her, hvor det drejer sig om kød, huder og lædervarer. Det skal ikke skjules, at det ikke alene er landmandens pris, der bestemmer priserne på kød og fodtøj. Jeg vil nævne et enkelt eksempel på et sådant mellemlid, som spiller en rolle for fodtøjets pris, nemlig Løvengreens garverier. Dette selskab har en aktiekapital